

„печално знаменития“ (Г. Бакалов) *Предговор* на Пенчо Славейков. Освен това въпросната статия е подписана и от Пенчо Славейков, а това подтиква да я осмисляме като не съвсем оригинална и зависима позиция. Амбицията, вдъхновила д-р Кръстев да анализира стари творби на Яворов като нови текстове или като текстове, неочаквано разширили семантичните си измерения, е непременно да бъде огласено или приписано „естетическо просветление“ на поета. Критикът бърза да дефинира тази метафора: „първият признак и необходим елемент на класицитет“, а след така направеното уточнение бърза да открие все по-конкретни аргументи за онагледяване на априорната си теза – тезата за превращението на стихийния Яворов, на поета, в съзнателен художник. Наистина, банално звучащо твърдение, особено ако се има предвид основната парадигматична опозиция *поет – художник*, с която борави предимно Пенчо Славейков. В случая ни интересуват последиците от изричането на подобна презумпция – как поетът достига, или по-точно, как със сигурност ще се домогне до висотата на *художника*. Те се отразяват в начина, по който са структурирани „Безсънници“ (1907), също в структурата на макроцикъла „Прозрения“ и, естествено, в макроструктурата на „Подир сенките на облаците“.

Очертавайки едно може би не съвсем реално, но за самия него несъмнено налично, противостояние между „Стихотворения“ 1901 и „Стихотворения“ 1904, д-р Кръстев полага всевъзможни усилия да превърне в зрим и публичен факт, в значещо събитие, тази метаморфоза – „цизелировката“ на Яворов в *Яворов*. Отново можем да отбележим, че както *Силуетът* от 1910 г., така и този твърде скоро създаден след появата на *Предговора* текст (през 1905) е характерен с ретроспективната си посока на четене. (Въобще, тази закономерност става очевидна: освен че са резонансни спрямо *речевите* жестове на П. П. Славейков, *текстовете* на д-р Кръстев се